

LBRIS

We know
books

svetlana cârstean
gravitație

Ediție revizuită

Cu o postfață de
MIRCEA CĂRTĂRESCU

NEMIRA

Cuprins

1. d.u.r.e.r.e.a.....	7
cîntec de trecere 1.....	35
cîntec de trecere 2.....	39
2. revoluțiile.....	45
cîntec de trecere 3	
sau	
carte poștală cu pui de tau: netrimisă	
din saintes-maries-de-la-mer.....	71
3. resurse	
cine nu e mîngîiat nu există.....	75
cîntec de trecere 4.....	87
4. îmi place să beau apă după tine.....	91
epilog: acoperămînt.....	107
Postfață - Mircea Cărtărescu.....	113

LBRIS

We know
books

1. d.u.r.e.r.e.a.

Mamei

mai chem încă durerea
ca pe un sprijin

ca pe o dovadă sinceră de iubire
ca va ține loc de toate lucrurile care îmi plac
locul liliacului
al lălelei
al căpșunei
al trenului
mai ales al celui de dimineață,
de ora 6,
locul risului
și al apei
locul literei
și al amandinei
și toate vor primi deodată un gust tare amar
pentru ca ea să pară atât de dulce
de bună
pentru ca ea să fie cea mai potrivită prietenă
pentru o fată ca mine.

*

Îmi usuc lacrimile cu fohnul.
Pe jos, un covor de cochilii Saint Jacques.
Desenul lor e în tălpile mele.
Sînt fachirul care încăleacă scoicile cele mai tăioase,
Nici o muzică în apropiere sau în depărtare.
Doar mistralul.

*

Durerea mi-a făcut cu ochiul
imediat după trezire.
Am privit-o,
mi-am spus:
e oare un bărbat aplecat deasupra patului meu
sau o femeie stîngace
care nu-ndrăznește să mă strige
fîndcă mi-a uitat numele?
Trezește-te, ți-am pregătit cacao cu lapte,
ziua-i aici,
cum te cheamă?

Fracții de lumină intrau în cameră
prin toate crăpăturile
fantele
găurile
posibile.
Noroc cu ele.

*

*Karin îmi spune ascară: mi-e frică pentru că, atunci cînd mă doare,
îmi pierd politețea. Eu îi răspund: detest politețea, e-o ipocrizie. Karin
îmi spune: nu vreau să îmi pierd politețea, ea mă protejează. Dar cu
tine e altceva, cu tine nu mi-ar fi frică s-o pierd.*

Cu tine e altceva,

Altceva.

Ceva ceva ceva

va fi

ce va fi.

Uită mîngîierile,

uită tot ce ți-a plăcut

sau ce ți-ar putea plăcea

păstrează durerea

ca pe o broșă

prinsă direct în carne.

Broșă cu o cornee oarbă

la mijloc.

Drept podoabă,

căci cu tine e altceva,

cu tine mereu a fost altceva.

Îți amintești, Mamă, duminica aceea,

cînd amîndouă am mîncat porumbei

cu smîntînă

pe drumul de întoarcere

de la biserică?

De la 5 dimineața eram treze

și nu ne durea nimic

și carnea porumbeilor

se topea ca untul în gurile noastre.

Cu tine e altceva.

E altfel,

e invers,

e greu,

e insuficient,

cu tine farfuriile astea cu porumbei

ar zbura

dacă ar avea aripi.

Nici o zi nu se poate compara cu aceea

în care mîncam amîndouă porumbei.

Dacă aş vinde undeva toate zilele vieții mele

aceea ar costa cel mai mult.

Ceva ceva ceva

ce va fi

după aceea

după această masă

ce va fi după nu va mai egala vreodată

ce-a fost.

Îmi place broșa asta care nu vede în jur

am s-o port mereu așa,

prinsă direct în carne.

Pe mine viața m-a interesat întotdeauna mai mult decât
moartea și pământul decât cerul.

Nu ca pe tine.

Am făcut multe,

mai ales am plecat

și m-am întors de fiecare dată,

dar niciodată nu am făcut ca tine,

eu nu am murit de câteva ori pe săptămână,

lăsându-mă ușor pe spate și

închizînd ochii.

Cînd corpul tău nu mai mișcă, Mamă,

aerul se oprește în loc

și dacă e zi, zi va rămîne pentru totdeauna,

și dacă noapte e,

noapte va rămîne mereu,

și Tata pe prispă

va rămîne cu mîinile-n aer,

de-a pururea desfăcînd

porumbul

bob cu bob.

Tu paralizezi lumea, Mamă,

nici o știință nu e mai tare ca tine,

atunci cînd mori.

Nu vrei mai bine să ne întoarcem în ziua cu porumbeii

și să ne ascundem acolo

fericite amîndouă pentru totdeauna?

Cu mine e altceva

cu mine poți sta

mult și bine.

Cu mine e invers.

Să nu te atingi de broșa mea

doare rău dac-o scoți.

*

Sînt un copil nervos
în mijlocul camerei de joacă. O mamă din alt secol
mi-a cumpărat de Crăciunul ăsta
un lego mare.

M-a lăsat aici să mă joc,
Afară aud multe avioane
zguduind aerul,
nu le văd,
mama asta vine din cînd în cînd
îmi spune
nu te teme,
e vîntul,
mistratul, bate 3 sau 6 sau 9 zile la rînd.
mistratul e un avion
care zguduie întruna aerul,
e vîntul metalic,
nu mă poate atînge,
sînt aici în camera de joacă.
Am primit un lego gata făcut.
Am să-ți stric jucăria asta,
am s-o fac bucăți bucăți.

Sînt un copil nervos
în mijlocul camerei de joacă.
Prima bucată se desface cel mai greu.
E întotdeauna aproape înțepenită.

Apoi e din ce în ce mai ușor.

Prin ferestrele înalte intră aerul odată cu lumina.

Din cînd în cînd, umbra unui avion se apropie atît de tare.